

Alapjogi jogesetek – Kúria

BERKES BÁLINT

Act n° CLXI of 2011 on the Organisation and Administration of the Courts and Act n° CLXII of 2011 on the Legal Status and Remuneration of Judges provided the legal background for the implementation of comprehensive judicial reforms, aiming at improving the efficiency of the judiciary and modernising adjudication activities, as envisaged by the Fundamental Law of Hungary, the country's new constitutional act which entered into force on 1 January 2012. Within the framework of the above reforms, the Curia of Hungary was set up as the legal successor of the Supreme Court of the Republic of Hungary. As of 1 January 2012, the Curia, as the highest instance judicial body of the country, has been given extended powers to better ensure the uniform application of law and to review the legality of municipal decrees. In 2013, the Curia rendered important decisions in respect to the following fundamental rights: right to the protection of good reputation [Article VI, paragraph (1) of the Fundamental Law], right to access and disseminate data of public interest [Article VI, paragraph (2) of the Fundamental Law], right to freedom of thought and expression and right to the freedom and diversity of the press [Article IX, paragraphs (1) (2) of the Fundamental Law], right to decent housing [Article XXII, paragraph (1) of the Fundamental Law], right to participate in national referenda [Article XXIII, paragraph (7) of the Fundamental Law], right to have one's affairs administered by the authorities in an impartial, fair and reasonably timely manner and right to a fair court trial [Article XXIV, paragraph (1) and Article XXVIII, paragraph (1) of the Fundamental Law], right to legal defence in criminal matters [Article XXVIII, paragraph (3) of the Fundamental Law], right to seek legal remedy [Article XXVIII, paragraph (7) of the Fundamental Law], and right to proportional taxation [Article XXX, paragraph (1) of the Fundamental Law].

A 2012. január 1-jétől hatályos Alaptörvény végrehajtásaként a bíróságok szervezetről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény, valamint a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény az egész bírósági szervezetrendszer és a bíróságok ítélkezési tevékenységét korszerűbb és hatékonyabban működő pályára kívánta állítani, ennek keretében – a legfőbb bírósági fórum történelmi elnevezéséhez visszatérve – a kibővített jog- és hatáskörű Kúria 2012-ben kezdte meg működését a korábbi Legfelsőbb Bíróság általános jogutódjaként. A Kúria ítélkező tanácsai 2013-ban az Alaptörvény alapvető jogokat és kötelelességeket szabályozó Szabadság és felelősség című fejezetéhez kapcsolódóan számos alapjog érvényesülését vizsgálták. Így foglalkoztak a jó hírnév védelméről, a közérdekű adatok megismerhetőségéről, a véleménynyilvánítás és a sajtó szabadságáról, az emberhez méltó lakhatás feltételeiről, a

népszavazáshoz való jogot, a tisztességes hatósági és bírósági eljáráshoz való jogot, a büntetőeljárásbeli védelemhez való jogot, a jogorvoslati jogot, továbbá a közteherviselést érintő ügyekkel.

A jó hírnév védelme [az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdése] kapcsán a Kúria egy sajtó-helyreigazítási és egy személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és járulékai iránti perben tett fontos megállapításokat. A sajtó-helyreigazítási perben a Kúria a felperes sajtó-helyreigazítást kérő keresetét teljes egészében elutasító jogerős ítéletet hatályában fenntartó ítéletet hozott. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a felperes által sérelmezett sajtóközlemény az abban felsorolt, a felülvizsgálati eljárásban már a felperes által sem vitatottan, a bíróság és a felperes volt sógorának szakdolgozata egyes pontjainak egyezőségére vonatkozó való tényekből levont következtetést fogalmazott meg. Az alperesi műsor a közvélemény formálására, a közélet befolyásolására lehetőséggel bíró közszereplő felperes e minőségével összefüggésben álló, közérdeklődésre számot tartó és a közfigyelem középpontjába került társadalmi kérdésben vizsgálódott. Ennek során tárta fel a tényeket, amelyekből nem valótlan tényeken alapulóan, önkényesen vont le következtetést, a valóságot nem tüntette fel hamis színben, hanem a való tények összevetése alapján fejtette ki véleményét. Közléle tényszerű és valóságghú volt, csupán értékelése körébe vonta e tényeket, amikor azt közölte, hogy a felperes a kelletténél jobban merített a másik szakdolgozathoz. A II. rendű alperes nem állított objektíve valótlan tény, és a való tényeket sem tüntette fel hamis színben. A II. rendű alperes által közölték teljes tartalmát – köztük a képi megjelenítést is – figyelembe véve helytálló értékelés eredményeként állapította meg a jogerős ítélet, hogy a műsor nem keltett hamis látszatot, ezáltal pedig nem sértette meg a felperes jó hírnevét [a Kúria Pfv.IV.20.546/2013/4. számú ítélete]. A személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és járulékai iránti perben a Kúria szintén hatályában fenntartó ítéletet hozott a felperes jó hírneve megsértésének megállapítását, az alperes további jogsértéstől való eltiltását, elégtételadó nyilatkozat közzétételét és 1000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetését kérő keresetét elutasító jogerős ítélet vonatkozásában. A Kúria határozatának indokolásában a jogerős ítélet helyes megállapításaira hivatkozással kifejtette, hogy az alperes szóvivője útján közölt tájékoztatók egyike sem tartalmaz objektíve valótlan tény. Mindegyik közlemény a felperest érintő büntetőeljárás aktuális állásáról adott a valóságnak megfelelő, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján meghozott határozatokról tájékoztatást. Az alperes – a bírósági határozatokat helyenként szó szerint idézve – a büntetőeljárás alapjául szolgáló tényeket, eljárási cselekményeket ismertette. A közlemények tartalmazták azt, hogy a nyomozás jelenlegi adatai szerinti információk kerülnek közlésre, továbbá, hogy az adott kényszerintézkedést tartalmazó bírósági határozat nem jogerős, illetve hogy mely esetekben született jogerős döntés. A tájékoztatásokban a felperes bűnösségére vonatkozó kijelentés, arra utalás nem szerepelt. A fentiek alapján tehát az nem állapítható meg, hogy az alperes valótlan tényeket közölt, illetve a való tényeket hamis színben tüntette fel. Mindezek hiányában a büntetőeljárásról szóló valóságghú és hiteles tájékoztatás nem eredményez jóhírnév-sértést, ezért az alperes a felperesnek a sze-

mélyhez fűződő jogát nem sértette meg [a Kúria Pfv.IV.20.738/2013/5. számú ítélete].

A közérdekű adatok megismeréséhez való joggal [az Alaptörvény VI. cikkének (2) bekezdése] a Kúria két ügyben is foglalkozott. Az első ügyben a Kúria ítéletének indokolásában hangsúlyozta, hogy a jogerős ítélet érdemben helyesen utasította el a felperesek által előterjesztett közérdekű, illetőleg közérdekből nyilvános adatok kiadása iránti keresetet, függetlenül attól, hogy a felperesek helyesen hivatkoztak arra, hogy az általuk igényelt valamennyi adat közérdekű adat, illetve közérdekből nyilvános adat, amely a jogszabály rendelkezése szerint elvileg bárki által igényelhető és megismerhető. A perben ugyanis a felperesek előadásából megállapítható, hogy az adatigénnyelést érintett bírónő tárgyalta az ügyüket, amelyben nem az általuk igényelt döntést hozta. Lényegében elő is adták, hogy erre tekintettel kérik a bírónőre is kiterjedő adatigénnyelést közlését. Beadványukban, gúnyos felhanggal, azzal indokolják kérelmüket, kíváncsiak, hogy más ügyben is hasonló buzgalommal járt-e el a bírónő. Egyértelműen megállapítható tehát, hogy a felperesek nem közérdekből, nem a közérdek érvényesülése céljából, hanem a konkrét ügyüket tárgyaló bírónővel keletkezett vélt konfliktusuk miatt, mintegy retorzióként kérték a rendkívül egyedi és a bíróság tevékenységére vonatkozóan érdemi információval alig-alig szolgáló speciális adatok kigyűjtését és kiadását. Kifejezetten személyes érintettség, ezen belül személyes sértettségük miatt kívánták az alanyi jogukat gyakorolni, amely nem fér össze az adatmegismerésnek az Alaptörvényben, illetve az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvényben biztosított rendeltetésével. Az ilyen motivációjú személyes érdek által vezérelt joggyakorlás nyilvánvalóan nem felel meg az alanyi jog társadalmi rendeltetésének, azaz az ilyen joggyakorlás joggal való visszaélésnek minősül. Ezért ezen indokokra tekintettel a Kúria nem látott lehetőséget arra, hogy az alperest a felperesek által igényelt további adatok kiadására kötelezze [a Kúria Pfv.IV.20.137/2013/6. számú ítélete]. A második ügyben a Kúria az eljáró bíróságok álláspontjával egyező határozatot hozott, amikor az alperes és az alperesi beavatkozók között a frekvenciák használatára vonatkozóan kötött lineáris műsor-szolgáltatási hatósági szerződések másolatának kiadását kérő felperesi keresetnek helyt adó jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A Kúria álláspontja szerint helytállóan, jogszabálysértés nélkül mutattak rá az eljáró bíróságok arra, hogy az alperes, illetve az alperesi beavatkozók azon hivatkozása, hogy a perbeli szerződések üzleti titoknak minősülnek, nem nyert hitelt érdemlő bizonyítást, továbbá helyesen döntöttek az eljáró bíróságok akkor is, amikor az alperesi oldal fenti hivatkozása ellenére nem rendelték el zárt tárgyalást. A perbeli adatok alapján megállapítható volt, hogy a kiadni kért hatósági szerződések a maguk egészében közérdekű adatnak minősültek. Az adatkiadás megtagadásának jogszerűségét az alperes, illetve az alperesi beavatkozók tartoztak volna bizonyítani, e bizonyítási kötelezettségüknek azonban nem tettek eleget. Így az eljáró bíróságok helytállóan, jogszabálysértés nélkül kötelezték az alperest a kért szerződések kiadására [a Kúria Pfv.IV.20.518/2013/5. számú ítélete].

A véleménynyilvánítás és a sajtó szabadsága [az Alaptörvény IX. cikkének (1)-(2) bekezdése] témakörében a Kúria négy fontosabb határozatot hozott. Az első ügyben

a Kúria hatályában fenntartotta a kiegyensúlyozott tájékoztatás követelményének felperesi megsértését megállapító alperesi hatósági határozat megváltoztatása, illetve hatályon kívül helyezése iránt benyújtott keresetet elutasító jogerős ítéletet. A Kúria megítélése szerint az irányadó jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, ezen túlmenően a legfelsőbb bírósági, illetve kúriai gyakorlat ismeretében és az 1/2007. (I. 18.) AB határozatban írtak szem előtt tartásával helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kiegyensúlyozottság követelményét a műsorszolgáltató felperes megsértette. A perben nem volt vitás, hogy egy nem politikai jellegűnek induló beszélgetés során pártpolitikai kérdések is felmerültek, amelynek során az interjúalany az egyik politikai pártot érintő erőteljes véleményt is megfogalmazott. Nem vitatható, hogy a beszélgetés iránya sok esetben teljesen nem irányítható, nem befolyásolható, az ellentétes véleményt a műsorvezető megfelelően artikulálni, ellenpontosítani nem tudja. A perbeli esetben az érintett politikai párt által sérelmezett műsorrészlettel kapcsolatosan a műsorvezető nem tett utalásszerűen sem megjegyzést arról, hogy azzal ellentétes vélemény is létezik. Kétségtől a műsorvezető mérlegelheti, hogy az adott kijelentés, vélemény, álláspont mennyiben elégíti ki a kiegyensúlyozott tájékoztatás követelményét. Ezen anyagi jogi jellegű mérlegelést mind az elsőfokú hatóság, mind a jogerős ítéletet hozó bíróság megfelelően, részletes indokolással ellátottan szintén elvégezte. A mérlegelés szempontjai a jogerős ítéletből megállapíthatóak, és e körben is irányadó azon legfelsőbb bírósági, illetve kúriai gyakorlat, hogy felülmérlegelésre lehetőség a rendkívüli jogorvoslat során nincs. A Kúria a fentiek alapján kimondta, hogy a perrel érintett ügyben a sajtószabadság és a tájékoztatáshoz való jog sérelme fel sem merülhet, illetve ez pont akkor lenne megállapítható, ha az adott műsorszám kapcsán ellentétes döntés született volna [a Kúria Kfv. III.37.189/2013/8. számú ítélete]. A második ügyben a Kúria határozatának indokolásában kifejtette, helytállóan állapították meg az eljáró bíróságok, hogy a perben kifogásolt alperesi kitételek, kifejezések alapvetően értékítéletet, véleménynyilvánítást tartalmaztak a felperes személyére vonatkozóan. A szabad véleménynyilvánításhoz való jog valóban alkotmányos, az Alaptörvényben is rögzített alapjog, amelyet nemzetközi szerződések is védelmeznek. Ez az alapjog ugyanakkor nem korlátlan. A kialakult bírói gyakorlat egyértelmű abban, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog nem terjed ki olyan kifejezés használatára, amely kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, sértő vagy megalázó, illetve burkoltan valótlán tényállítást fejez ki, vagy nyilvánvalóan ellentétes a véleményalkotás elemi szabályaival. A Kúria álláspontja szerint helytállóan, jogszabálysértés nélkül állapították meg az eljáró bíróságok azt, hogy az alperes által alkalmazott indulatszavak, káromkodások indokolatlanul bántóak, sértőek, megalázóak, ezért objektíve alkalmasak a felperes becsületének megsértésére. Megalapozottan került tehát sor e vonatkozásokban a jogsértés megállapítására [a Kúria Pfv.IV.20.314/2013/4. számú ítélete]. A harmadik ügyben a Kúria a közszereplő felperes sajtó-helyreigazítást kérő keresetét teljes egészében elutasító jogerős ítélet hatályában fenntartó ítéletet hozott. Határozatának indokolásában hangsúlyozta, hogy a sajtó a vonatkozó jogszabályi rendelkezések értelmében jogosult és köteles is

nyilvánosságra hozni a közszereplők közéleti tevékenységének, személyének megítélése szempontjából lényeges tényeket, az Alaptörvényben, valamint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvényben megfogalmazott korlátozások mellett. A közélet, a politikai élet szereplőinek tevékenysége, a közéleti tevékenységgel összefüggő, arra kihatással levő tények, körülmények megismerhetők. A II. rendű alperesi műsorszolgáltató terhére a felperes jogainak megsértése a perbeli esetben nem volt megállapítható [a Kúria Pfv.IV.20.546/2013/4. számú ítélete]. A negyedik ügyben a Kúria a közszereplő felperes által a sajtóorgánum alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és járulékai iránt indított perben a jogerős ítélettel egyezően részben a felperes keresetőségi jogának hiányát állapította meg, részben pedig kimondta, hogy a sérelmezett kitételek belül maradnak a véleménynyilvánításnak a közéleti szereplők vonatkozásában szélesnek tekinthető határain. A Kúria az Alkotmánybíróság vonatkozó gyakorlatára is hivatkozással megállapította, hogy a vélemény lehet észérveket mellőző, érzelmeken alapuló vélekedés is, e körben akár a pontatlan vagy buta vélekedéseket is megilleti a véleménynyilvánítás védelmének joga [a Kúria Pfv.IV.20.556/2013/4. számú ítélete].

Az emberhez méltó lakhatás [az Alaptörvény XXII. cikkének (1) bekezdése] kapcsán a Kúria Önkormányzati Tanácsa egy megyei jogú város közgyűlése önkormányzati rendelete egyes rendelkezéseinek törvényességi felülvizsgálata tárgyában eljárva kimondta, hogy bár legitim célnak tekinthető az önkormányzat azon törekvése, hogy a közegészségügyi problémákat megelőzze, a köznyugalmat biztosítsa, de ezt csak a törvények keretei között teheti meg, e tekintetben a köznyugalom megteremtésének nem eszköze a szociális segély feltételeinek önkormányzati meghatározása. A szociális juttatásokra vonatkozó önkormányzati rendeleteknek a törvény keretei között kell maradniuk, míg a törvényeknek, így a felhatalmazó rendelkezéseknek meg kell felelniük az Alaptörvény rendelkezéseinek. A szociális segélyre való jogosultság feltételül nem írható elő önkormányzati rendeletben olyan feltétel, amely kizáró okot tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az ott lakó személyeknek még hat négyzetméter lakótér sem jut. Ez az előírás – azon túl, hogy nincs rá felhatalmazás – a segélyezés és a szociális rendszer működtetése egészének céljával kerül szembe. A jogintézménnyel való esetleges visszaélés sem hatalmazza fel az önkormányzatokat ilyen tartalmú szabályozásra. A Kúria Önkormányzati Tanácsa a kifejtettekre figyelemmel kimondta a vizsgált önkormányzati rendeleti szövegrész törvénysértő jellegét, és azt megsemmisítette [a Kúria Köf.I.5.014/2013/4. számú határozata].

A népszavazáshoz való jog [az Alaptörvény XXIII. cikkének (7) bekezdése] tekintetében a Kúria Önkormányzati Tanácsa két hasonló ügyben is az Országos Választási Bizottság által országos népi kezdeményezés aláírásgyűjtő ív mintapéldányának hitelesítése tárgyában elfogadott határozatot helybenhagyó végzést hozott. Határozatainak indokolásában kifejtette, hogy az Alaptörvény 2012. január 1-jei hatálybalépését követően megszűnt az országos népi kezdeményezés alkotmányos hivatkozási alapja, az Alaptörvény csak az országos népszavazásra vonatkozó rendelkezéseket tartalmazza. Az Alaptörvény Szabadság és felelősség című fejezetének egyik rendelkezé-

se a népszavazáshoz való jogot fogalmazza meg, népi kezdeményezésről nem szól. Az országos népi kezdeményezés jogintézménye törvényi szinten nyert rögzítést. Az alkotmányi környezet változásával a népi kezdeményezés hivatkozási forrása, szabályozási szintje elvált a népszavazás jogintézményétől [a Kúria Knk.I.37.145/2013/3. és Knk.I.37.146/2013/2. számú végzése].

A tisztességes hatósági és bírósági eljáráshoz való jog [az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdése és XXVIII. cikkének (1) bekezdése] vonatkozásában a Kúria számos hasonló gazdasági ügyben hozott határozatot, amelyeknek egyik eldöntendő jogkérdése volt az, hogy a felszámolás alá került gazdálkodó szervezettel mint munkáltatóval szemben a felszámolás kezdő időpontja után keletkezett, a felszámolási eljárás hatálya alá tartozó vagyonból történő kielégítésre irányuló, munkaviszonyból eredő jogviták elbírálására a munkaügyi bíróság, vagy pedig a felszámolási eljárást lefolytató bíróság rendelkezik hatáskörrel. A Kúria határozatainak indokolásában a kialakult és egységes bírói gyakorlatra hivatkozással leszögezte, hogy amennyiben a felszámolás az adós gazdálkodó szervezettel szemben megindult, a felszámolás tartama alatt keletkezett és az adós felszámolás hatálya alá eső vagyonából történő pénzbeli kielégítést magában foglaló, munkaviszonyból eredő jogviták elbírálására a felszámolást lefolytató bíróság rendelkezik kizárólagos hatáskörrel. A felszámolás megindulása után kezdeményezett, munkaviszonyból eredő jogvita elbírálásának eljárási rendje annyiban tér el az ezt megelőzően kezdeményezett munkaügyi jogviták elbírálásától, hogy a jogi helyzet sajátossága miatt a munkaügyi jogvitát is a felszámolási eljárást lefolytató bíróság bírálja el, a nemperes eljárás szabályai szerint. A felszámolási eljárásban mind a vitatott hitelezői igény, mind a kifogás elbírálása során is érvényesül azonban a tisztességes – hatósági és bírósági – eljáráshoz való jog s ezen belül a tényállás megállapításához szükséges mértékben az írásban vagy szóban történő kétoldalú meghallgatáshoz való jog is [a Kúria Gfv.VII.30.053/2013/6., Gfv.VII.30.054/2013/6., Gfv.VII.30.055/2013/6., Gfv.VII.30.056/2013/6., Gfv.VII.30.057/2013/6., Gfv.VII.30.079/2013/4. és Gfv.VII.30.066/2013/5. számú végzése].

A büntetőeljárásbeli védelemhez való jog [az Alaptörvény XXVIII. cikkének (3) bekezdése] tárgyában a Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyező és a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasító végzést hozott. Határozatának indokolásában rögzítette, hogy a másodfokú bíróság súlyos eljárási szabálysértést követett el, amikor nyilvános ülését a fogva lévő terhelt távollétében, előállításának elmulasztásával tartotta meg, ezáltal pedig csorbította a terheltnek az Alkotmányban, valamint a büntetőeljárásról szóló törvény alapvető rendelkezései között megfogalmazott védekezéshez való jogát. Ezzel együtt a terheltnek a tisztességes eljáráshoz való alapvető alkotmányos joga is sérült [a Kúria Bfv.III.354/2013/10. számú végzése].

A jogorvoslathoz való jog [az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdése] kapcsán a Kúria a csődeljárásban benyújtható kifogásokat elbíráló bírósági határozatokkal szembeni jogorvoslati lehetőségeket vizsgálta. A Kúria végzésének indokolásában kimondta, hogy a csődeljárásban a kifogást elbíráló érdemi határozatok, jóllehet az elsőfokú bíróság határozata ellen külön fellebbezésnek nincs helye, az eljárást befe-

jező határozat elleni fellebbezésben támadhatók. A másodfokú bíróság csak azokat a külön fellebbezéssel nem támadható határozatokat bírálhatja felül az eljárást befejező határozat elleni fellebbezés alapján, amelyek érdemben bírálták el a kifogást. Ha egy jogvitát az elsőfokú bíróság érdemben nem bírál el, annak tárgyában nem hoz határozatot, az a másodfokú bíróság által elsőként érdemben nem bírálható el. Ebből azonban az is következik, hogy ha csak az érdemben elbírált kifogások tekintetében lehet az eljárást befejező végzés elleni fellebbezésben jogorvoslattal élni, akkor az érdemi vizsgálat nélkül elutasított kifogások esetén a feleket külön fellebbezési jog illetné meg. A kifogás érdemi vizsgálat nélküli elutasítása esetén a bíróság a felet a bírósághoz fordulás jogától zárja el, s a félnek e határozat elleni fellebbezési jogtól való megfosztása az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jogát sértené [a Kúria Cspkf.VII.30.146/2013/3. számú végzése].

A közteherviselés [az Alaptörvény XXX. cikkének (1) bekezdése] témakörében a Kúria Önkormányzati Tanácsa egy települési önkormányzat képviselő-testülete két rendelete egyes rendelkezéseinek törvényességi felülvizsgálata tárgyában eljárva megállapította, hogy az érintett önkormányzat a vizsgált rendeletek rendelkezéseit a vonatkozó törvényi szabállyal foglaltakkal szemben, a helyi sajátosságok és az adózó teljesítőképességének figyelmen kívül hagyásával alkotta meg. Nem ideértve az adómaximum túllépésének eseteit, formálisan maradt meg az érintett önkormányzat a törvényi keretek között akkor, amikor bizonyos körben a törvényi adómaximumot állapította meg a vállalkozói telkek esetében. Valójában e rendelkezések megalkotásakor csupán az önkormányzati gazdálkodási szempontok vezérelték. Mivel a Kúria Önkormányzati Tanácsa a lefolytatott eljárásában azt állapította meg, hogy az önkormányzati rendeletek támadott, de az elbíráláskor már hatályban nem lévő rendelkezései ellentétesek a vonatkozó törvényi szabályozással és közvetve az Alaptörvény teherbíró képességnek megfelelő közteherviselést előíró szakaszával, ezért a törvény-sértés megállapítása mellett a folyamatban lévő perben, illetve perekben elrendelte azok alkalmazhatatlanságát [a Kúria Köf.I.5.045/2013/6. számú határozata].